

[Socialministeren]

socialdemokratiet har lært i de sidste 14 måneder: der er undertiden og normalt ret stor forskel på at være i opposition og at være regering. Det er vel nok det enkle svar på det spørgsmål, hr. Torben Lund stiller.

Når fru Aase Olesen går ind i langt højere grad med stærke følelser i spørgsmålet om, hvordan man kører frem og tilbage i denne sag, vil jeg kun ganske stilfærdigt sige, at jeg også har læst debatten igennem fra foråret 1982, for jeg var klar over, at der ville blive fundet citater frem til denne debat. Jeg kan godt se, at der måske er foregået ting, som ikke altid har været lige gennemtænkte, i retning af at presse et forslag igennem uden at se på, hvad konsekvenserne kunne være. Det skal jeg blankt sige, og det håber jeg i hvert fald kan mildne fru Aase Olesen en smule, men det afholder mig ikke fra, når jeg sidder som ansvarlig minister på dette område, at prøve at se på, hvordan vi får løst problemerne på en fornuftig og sammenhængende måde, for jeg tror, man må sige, at det ikke er lykkedes, bl.a. på grund af udgangen på debatten om forslaget om § 48 sidste forår.

Jeg vil egentlig foretrække, at man nu siger: lad os prøve at se, hvordan vi får sammenhæng i tingene, og det mener jeg, som jeg allerede har givet udtryk for, er indeholdt i dette forslag, hvor hovedprincippet jo er at prøve at omprioritere midlerne inden for det område, vi beskæftiger os med her, således at de midler, der gives på handicapområdet, i højere grad kommer de mennesker, der har et egentligt fysisk eller psykisk handicap eller er kronisk syge, til gode, medens vi tager ude i det, som vi kalder periferiområderne, hvor vi ikke mener at der er tale om egentlige handicap.

Jeg tror, at man, uanset hvem der sad med regeringsmagten, var nødsaget til at se på kroner og øre i denne sammenhæng. Det er jo ikke altid, man kan gøre, som SF siger: vi ophæver alle de ting, vi finder ubehagelige. Det her må ske på et udgiftsneutralt grundlag, og derfor flyttes der ude fra periferigrupperne over til det, som vi kalder egentlige vidtgående handicapområder.

Det er den overordnede målsætning med dette forslag.

Hr. Torben Lund spørger, om der har været overvejet andre regler end det, som man kalder bagatelgrænsen, som nok ikke er noget særlig godt udtryk. Ja, der har sådan set

været overvejet mange ting, men efter et meget grundigt arbejde såvel i socialstyrelsen som i socialministeriet på hele dette område, også for at leve op til den overordnede målsætning, jeg skitserer her, er vi nået frem til, at dette her er den enkleste, bedste og socialt mest forsvarlige måde at gøre det på.

Vi tror på, at det kan gøres på en udgiftsneutral måde – det var det, hr. Torben Lund ligesom satte et spørgsmålstegn ved – men jeg erkender, at dette lovforslag er meget kompliceret, fordi det, der er tænkt på her, også hænger sammen med en række ting, som kan foregå på administrativt grundlag, og derfor er det klart, at der under udvalgsarbejdet må skaffes oplysninger frem om, hvad det egentlig er, der totalt sker administrativt såvel som via de foreliggende konkrete lovforslag.

Jeg har forstået, at fru Aase Olesens afvisning af bemyndigelsesbestemmelsen på dette område er meget bastant. Det behøver man vist ikke at bore så meget mere i. Jeg er egentlig heller ikke særlig stor tilhænger af den slags bemyndigelser, men hvad angår § 48 og § 58, har jeg svært ved at se, hvordan man kan løse problemerne, uden at man når frem til en eller anden form for bemyndigelse. Men det er jo ikke noget nyt; § 48 og § 58 er ikke noget, jeg har opfundet. Hvis fru Aase Olesen er i stand til at formulere det, der er tænkt på her, på en sådan måde, at det kan gå ind i en lovgivning, så deltager jeg meget gerne i en diskussion om dette, men jeg tror, det bliver utrolig vanskeligt. Jeg siger det bare for en ordens skyld, for bemyndigelsessystemet er noget bærende i disse to paragraffer, og de problemer, vi ønsker at løse, er jeg bange for – sådan vil jeg godt udtrykke det – at vi ikke er i stand til at løse så meget anderledes end på den måde, der er lagt op til i lovforslaget.

Der er flere, der har besværet sig meget over, at det var vanskeligt at udlede af dette her, hvad der egentlig skete på invalidebilområdet. Jeg synes egentlig, at det fremgår meget klart af bemærkningerne til lovforslaget, men da der nu er rejst så megen tvivl om, hvad der egentlig sker, vil jeg gerne benytte lejligheden til at citere bemærkningerne:

» – Indførelse af et funktionsevnekriterium som grundlag for tildelingen i stedet for